

"JAG VAR VERKLIGEN INTE FÖRSTAHANDSVALET"

TV-PROFILER PÅ SMYGJAKT I SPANNMÅLEN

Här skulle det kanske passa med en käck liten bildtext. antar jag.

TEXT & FOTO:
MIKAEL GRENNARD

LOTTA LUNDGREN får vildsvinsfrossa!

Få har väl undgått matskribenten Lotta Lundgren i tv-rutan på sistone. Först i Landet brunsås, och sedan i Historieätarna. Nu senast har vi kunnat se henne i programmet På jakt med Lotta och Leif.

Jaktjournalen stämde träff med henne i den sörmländska myllan för att höra vad hon lärt sig under programserien och samtidigt kanske få skottchans på ett vildsvin i sommarskymningen.

Smygjakt på vildsvin i spannmål är högaktuellt på sommaren. Det är en jaktform Lotta Lundgren gärna provar på. Men det är en svår och utmanande jakt som kanske inte passar nybörjaren bäst eftersom det krävs stor vana för att bedöma viltet snabbt innan skott, och i tillägg en synnerligen snabb och beslutsam vapenhantering.

Isterband som isbrytare

Vi träffas sent i juli, kanske lite för sent, för att det ska vara optimalt. Vetets mjölkmognad är i princip över, men vi har annat spannmål i olika grad av mognad vilket gör att det är en del vildsvinstrafik i alla fall.

I bilen talar vi om Lottas bakgrund innan jaktprogrammet och varför det blev just Lotta som fick "jobbet" att jaga med Leif GW Persson och yrkesjägaren Inhwan Svensson.

– Jag var verkligen inte förstahandsvalet. Men de få namn som föll Leif på läppen tackade alla nej. Jag fattar det. Jakt är en vattendelare, antingen är man nyfiken eller så kan man inte ens tänka sig att prova. Och de flesta blir rätt skakis redan av Leif, säger Lotta och skrattar.

– Han kan vara rätt tvär och är han på det

humöret kan han få ett helt rum att frysa till is. Lyckligtvis brukar de flesta män i hans generation mjukna om man går in i köket och steker dem några isterband.

På Jakt med Lotta och Leif hade 30 inspelningsdagar som sedan klipptes ner till 7x15 minuters färdigt material.

– Förra hösten bodde jag mycket ute på Älghammar. Leif är förmodligen den bästa värd man kan tänka sig och vi har haft otroligt trevligt ihop.

Öron i vetet

Efter att vi åkt ett varv över markerna bestämmes vi oss för att börja med ett grönt vetefält i en nordsluttning. Vi hinner bara ta oss ur bilen innan vi ser att det redan står två stora vildsvin ute i åkern.

Sämsta tänkbara läge om man vill göra allt rätt, vilket Lotta tydligt deklarerat. Hon tänker inte skjuta om inte allt stämmer. Stora vildsvin är ofta sugor som är ute med sina "osynliga" kultingar.

Vi sätter oss i ett stenröse för att se hur situationen utvecklas. Samtidigt börjar ett varmt sommarregn.

Lotta viskar att hon egentligen inte hade några som helst jaktliga influenser innan programserien.

– Det är först efter programmet som jag ►

Lotta sätter sig i ett stenröse mitt i åkern. Ett lätt sommarregn faller, men känns inte ens svalkande i den ljumma julikvällen.

FOTO: SVEN-ERIK ARNDT

har förstått hur många runtomkring mig som faktiskt jagar.

– Men när jag fick frågan tvekade jag inte alls. Jag har varit nyfiken på jakt en tid. Sedan är jag förstås intresserad av den fantastiska råvaran som faktiskt viltkött är.

Inhwan blev mentor

De två stora vildsvinen lämnar vårvetet vi bevakat och ger sig upp i skogen. Vi bestämmer oss för att ge oss av till ett ”säkert” vetefält inne skogen. På vägen dit står helt plötsligt ett vildsvin på vägen. Helt obekymrat av vår närvaro.

Väl uppe vid vetefältet smyger vi långsamt efter kanten av det långa bananformade fältet.

Lotta berättar tyst att Inhwan Svenssons roll i serien aldrig var tänkt att bli så stor som den blev.

– Det blev så av sig självt i takt med att Leifs höft blev sämre. Skulle det bli något jagat var Inhwan tvungen att ta med mig ut. Men att han skulle vara så fantastiskt bra i sin nya roll hade ingen kunnat räkna ut.

– Inhwan hade en tydlig agenda för vad han ville föra ut, och hans jaktetik och inställning till viltet genomsyrar också hela

programmet. Utan honom hade serien blivit en helt annan.

– Min tid med honom i skogen var enormt lärorik, och kommer att färga hela mitt framtida jaktliv. Vi jagade mycket och jag fick lära mig att det är långt ifrån varje jakt-dag man skjuter något. Framförallt inte när man har ett tv-team med sig.

För sent

Plötsligt gruffas det ute i åkern, och en lite grönare del av vetefältet vajar betänkligt. Vi förstår att det står en del kulingar där. Plötsligt står en fin gylta på andra sidan, bara 40 meter bort. Lotta försöker finna en position där hon kan skjuta ett tryggt och bra skott. Men hon hinner inte komma i någon bra position innan tillfället går henne ur handen.

– Jag är för långsam. Och i jakt blir det inga omtagningar, beklagar Lotta.

Vi väntar på att det ska komma fler vildsvin på väg ner mot vetestycket och börjar röra oss mot den vajande säden. Vildsvinen går dock upp i skogen lite längre fram utan att skottläge infinner sig. Vi fortsätter efter fältkanten.

Lotta talar om att börja jaga i mogen ål-

der i stället för att lära sig av någon släkting och vad som var lätt och svårt.

– Det som var lättast var nog hagelskyttet. Jag vet inte hur det går till, men efter första träffen har jag knappt bommat. På lerduvebanan alltså. Men generellt har jag svårt med vapen, svårt att slappna av och hantera dem på ett avslappnat sätt. Ett litet misstag får så enorma konsekvenser. Det ser alltid darrigt och taffligt ut när jag laddar och plundrar, säkrar och osäkrar. Och det är olikt mig, jag är en lugn person med starka nerver i alla andra sammanhang.

Lite längre fram i åkern ser vi skador efter vildsvin. Vi stannar och tittar ett tag. Det börjar mörkna betänkligt nu. Plötsligt ser vi örön ute i åkern. Snart ser vi två par till.

Viskande bestämmer vi oss för att följa sprutspåren ut till skadeområdet för att försöka komma till skott där.

Gör ett ställningstagande

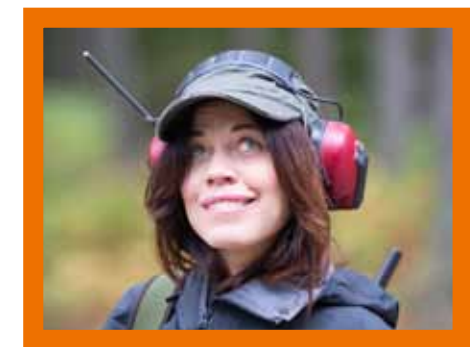
Väl därute börjar plötsligt en stor yta vaja samtidigt som vi hör små kulingar grymta och snacka runt oss. Flera gånger har vi dem på bara någon meters håll, men de vägrar gå ut på den öppna skadeytan. ►

Lotta hinner knappt ladda innan det börjar röra sig i fältet.

Mitt på vägen står helt plötsligt ett vildsvin när vi flyttar mellan två åkrar.

LOTTA FÖRUNDRAS ÖVER KONTRASTERNA I JAKTUPPLEVELSERNA

Plötsligt blåser suggan sitt varningsläte. Det blir stilla ett tag, men efter någon halvminut börjar ynglingarna snaska runt i vetet igen. Med ett mindre brak går en stor galt upp på andra sidan diket. Han vänder sig snabbt om och kollar oss innan han fortsätter ut till skogs.

Med viss fascination kan vi konstatera att han legat bara några meter ifrån oss ganska länge innan han tog till benen.

Vetet vajar vidare, men suggan fortsätter från skogsbrynet att varna de små. Motsträvigt verkar de långsamt lämna åkern utan att ge oss chansen till någon visuell kontakt.

Svårt att formulera

Vi inser motvilligt att det jaktbara ljuset är på upphällningen. När vi vänder hemåt får vi njuta närkontakten av fyra kapitala dovhjortar som även de går och mumsar i vetet.

Så vad tänker hon nu, efter denna kväll, om jakten och det som kittlar så många av oss?

– Redan att äta kött är ju ett ställningstagande. Ska man göra det får man stå ut med att djuren som ska bli mat på ett eller an-

nat sätt måste berövas livet först. Den som jagar tar ansvar för den biten själv och det finns något ärligt i det.

– Men jag tror knappt någon jagar för att kunna äta kött med gott samvete. Själv jagar jag för att jag går i gång på det, på äventyret och utmaningen i jakten. På den där överlistningsleken, där vi med våra betydligt klenare sinnen ska lura viltet på deras hemmaplan.

Lotta har svårt att formulera vad jakten gör med jägaren.

– När jag skjuter och ser djuret falla, intensiteten i det ögonblicket överträffar allt. Hela ens livskänsla blir förhöjd och i nästa sekund brakar man ner i en avgrund av vemod. För det är inte okomplicerat att ta liv, att sätta sig över djur och avgöra om de ska eller inte ska finnas mer.

Recept i rockärmen

På väg mot bilen spårar vi in på tv-serien Historieätarna och om de där berört gamla jakttraditioner.

Lotta tar ett exempel från det tidiga 1800-talet när kyrkan oroade sig över att det bli-

”NÄR JAG SKJUTER OCH SER DJURET FALLA, INTENSITETEN I DET ÖGONBLICKET ÖVERTRÄFFAR ALLT!”

vit så vanligt att de jagande bönderna sålde sina själar till djävulen mot att bli ”friskytt”, alltså en skytt som alltid träffade sitt mål.

– Men det är nog bäst att du inte skriver hur själva försäljningen ska gå till. Folk kan få idéer.

Avslutningsvis kan Jaktjournalen inte låta bli att fråga om den perfekta jaktmatsäcken.

– Tyvärr är jag nog rätt tråkig på den punkten. Jag är en ”termostjej” som nästan jämt har varm soppa med mig.

Vårt sökande efter den bästa matsäcken får alltså fortsätta. Men i utbyte mot denna tyvärr resultatlösa jaktkväll fick vi förutom spännande upplevelser med oss ett ruggigt gott recept på vildsvin. ■

Det är inte bara vildsvinen som gottar sig i vetet.

Whiskymarinerade vildsvinsribs

4 PERSONER

- 1 kg tunna revben av vildsvin
- 2 röda chilifruktar
- 2 vitlöksklyftor
- 3 msk kinesisk soja
- 1/2 dl ketchup
- 1 dl whisky
- 2 msk socker, gärna farinsocker
- 1 tsk malen ingefära
- 1 nypa chiliflakes

GÖR SÅ HÄR:

Hacka chili och vitlök fint och blanda med övriga ingredienser utom revbenen. Lägg revbenen i dubbla plastpåsar, håll i marinaden, pressa ut luften, slå knut och vänd och vrid på paketet så att marinaden kommer åt överallt. Marinera några timmar, gärna mycket längre.

Värm ugnen till 100 °C. Lägg spjällen på bakpappersklädd plåt och sätt in i ugnen, ca 3 1/2 timme (men spara gärna marinaden och pensla på ett par gånger under stekningen). Flytta därefter upp spjällen till övre delen av ugnen och öka värmen till 225 °C. När de börjar se knäckiga ut, ta ut och vänd dem. Och passa dem noga så att de inte bränns!

Servera med valfria tillbehör. Coleslaw, bakad potatis, ugnsbakade grönsaker eller rotfrukter, creamed corn eller bönchili till exempel.